

https://bia-unikal.org/?p=12043&fbclid=IwY2xjawPJxK1leHRuA2FlbQIxMABicmlkETBLQU9MOHpuSUVnWVRyVUtKc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHsCLy3f25dwmmX7K0jKYsRiQZvLHZSJ2wqdpTnYIWCrS9qL4aO_a1-M-32KP_aem_MTkEtxdUAA2kzzfGSHw2GQ
<https://feast-ed.org/therapeutic-optimism/>

Therapeutic Optimism

Терапевтичен оптимизъм

8 ноември 2022 г.

От Джуги Красна, изпълнителен директор на F.E.A.S.T.

Миналата седмица присъствах на впечатляваща конференция за хранителни разстройства във Великобритания. В своите встъпителни думи г-р Агнес Айтън говори за необходимостта от „терапевтичен оптимизъм“, за да се противодейства на негативизма и очевидните дефицити в системата.

Бях поразена от това как почти всеки лектор спомена недостатъците на системата за лечение във Великобритания. Имаше осезаемо чувство на страдание, фрустрация и безсмислие, сякаш доставчиците лекуват хранителни разстройства с едната ръка вързана зад гърба им поради ограниченията, пречките и недостатъците на системата. Като човек, който ръководи глобална организация за хранителни разстройства, за съжаление мога да ви уверя, че това не е изключително проблем на Великобритания, и то в никакъв случай.

Бях поразена и от това как всеки един лектор беше искрено пристрастен към лечението на хранителни разстройства и колко огорчен беше от настоящата ситуация. Въпросите от публиката също отразяваха това. И бях изключително впечатлена от постоянното споменаване на включването на родители и семейства в лечението, което беше истинска музика за ушите ми. Въпреки че системата може да греша, тези доставчици очевидно го правят правилно.

Много се говореше за това как COVID-19 е осакатил една вече претоварена система. Макар че това несъмнено е легитимно, аз съм загрижена, че по някакъв начин COVID-19 може потенциално да се използва като извинение, за да се оправдае дисфункцията.

Един от най-фрапантните проблеми беше невъзможността за едновременно лечение на хранителни разстройства и съпътстващи заболявания. Според г-р

Мима Симич, депресията е налице при 50% от пациентите с хранителни разстройства. Знаем, че хранителните разстройства са рисков фактор за самоубийство. И въпреки това системата – почти всяка система във всяка страна – сякаш игнорира тези факти и не предлага лечение, което обхваща хранителното разстройство и съпътстващите заболявания, като по този начин прави невъзможно пълното възстановяване на толкова много хора. Лично аз намирам това за сърцераздирателно, защото го преживяхме от първа ръка.

За да стане още по-лошо, секторът на хранителните разстройства губи работната си сила, защото е твърде трудно да се лекуват хранителни разстройства. Никой не иска да се занимава с рискови случаи. Моля, извинете цинизма, но сигурно е хубаво да си позволим лукса да си тръгнем. Това със сигурност не е опция за нас като родители.

Една от статистическите данни, споменати на конференцията, е, че процентът на повторно приемане за стационарно лечение е 40-50%. Това е в съответствие с други страни по света. Това също означава, че лечението се проваля с гръм и трясък, въпреки това, което мога само да предположа, че са най-добрите усилия на гоставчиците.

Трудни ли са за лечение хранителните разстройства? Очевидно е, че е така. Но работата е там, че те са лечими. Чух това и на конференцията. Така че, те са лечими заболявания, но не се лекуват успешно. Това, което би се считало за непоносимо в други медицински области, някак си е прието при лечението на хранителни разстройства...

Оригинална статия: <https://feast-ed.org/therapeutic-optimism/>